

Jaap ter Haar

Saskia en Jeroen

In de lente

met illustraties
van Nynke Talsma

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

Fop-eieren	7
Kikkerdril zoeken	19
Veel te vroeg	29
De tweeling is jarig	39
In de zeilboot	49
De fietstocht	63

Fop-eieren

Eindelijk, eindelijk was de winter voorbij. De zon scheen zo warm dat Saskia en Jeroen zonder jas naar buiten konden. Er zaten weer blaadjes aan de bomen. Overal floten de vogels alsof ze wilden roepen: ‘Het is lente!’

Wat Saskia en Jeroen het allerleukste vonden, was dat het de volgende dag Pasen zou zijn.

‘Ik hoop dat we weer paaseieren gaan zoeken bij het Witte Bergje,’ zei Jeroen. Vorig jaar hadden ze daar heerlijke chocolade-eieren gevonden.

Maar Saskia dacht niet aan de volgende dag. Ze wilde nu iets doen. Iets leuks.

Jeroen dacht even na en zei toen: ‘Ik weet iets. Laten we paashaasje spelen!’

‘Hoe gaat dat dan?’ vroeg Saskia.

‘Nou, dan ben jij de paashaas.’

‘O, leuk,’ zei Saskia verrast. Maar toen ze het lachje op Jeroens gezicht zag, vroeg ze: ‘Wat moet de paashaas doen?’

‘De paashaas gaat aan mama chocolade-eitjes vragen. Dan verstoopt de paashaas de eitjes en ik ga ze zoeken.’

‘En dan?’

‘Daarna gaan we een ander spelletje doen.’

Saskia had haar broertje door. ‘Jij eet zeker alle eitjes op.’

‘Paashazen houden niet van chocola.’ Jeroen lachte om zijn eigen slimheid, maar toen hij Saskia’s boze gezicht zag, zei hij gauw: ‘We eten de eitjes samen op.’

Maar Jeroens plannetje mislukte helemaal, want mama wilde geen eitjes geven.

Jeroen zeurde: 'Dan weten we niks te doen.'

'We vervelen ons,' zei Saskia.

Maar op de dag voor Pasen had mama het druk. 'Hou eens op met dat gehang,' zei ze ongeduldig. 'Vooruit, ga spelen.'

'Weet jij dan iets leuks?' vroeg Saskia.

'Iets dat met Pasen te maken heeft.' Jeroen hoopte stiekem dat er toch een eitje uit de kast zou komen.

Mama zuchtte en zei toen: 'Ja, ik weet wel wat. Waarom gaan jullie geen paaseieren maken? Dat deed ik vroeger met oom Freddy ook. Dan zochten we sparappels en mooie, ronde stenen. Daar deden we gekleurd papier omheen. Het zag er heel echt en heel mooi uit.'

Meteen liep mama naar de kast en haalde er rood, blauw en zilverkleurig papier uit. Ze gaf de tweeling een schaar en een pot lijm. 'Zo, nu wil ik jullie niet meer horen. Ga er maar lekker mee naar buiten.'

'Hm,' bromde Jeroen. Hij was niet zo goed in dit soort dingen.

Saskia was wel enthousiast. 'Kom op, Joene. Laten we eerst sparappels en ronde, gladde stenen zoeken. Dan pakken we ze daarna heel mooi in.'

'Kunnen we niet iets anders verzinnen?' vroeg Jeroen. 'Wat heb je nou aan paaseieren waar een steen in zit?'

Opeens kreeg Saskia een idee. 'Joene, ik weet wat leuks.'

'Wat dan?'

'Eerst maken we die paaseieren en daarna gaan we ze in de tuin van Miensje en Liezeltje verstoppen. Dan zijn het fop-eieren!' Triomfantelijk keek Saskia haar broertje aan.

'En dan?'

'Als Miensje en Liezeltje de eieren vinden, denken ze natuur-

lijk dat de paashaas al is geweest. Maar als ze de fop-eieren openmaken, zeggen ze: “O, een steen.” Of: “Hé, een sparappeltje.” Dat is toch leuk?’

Jeroen zag het al voor zich en hij begon te lachen. ‘Ja, Sas. Dat heb je goed bedacht. En dan verstoppen we ze ook bij Japie en Gompie Westenburg. Wat zullen ze op hun neus kijken!’

‘Maar ze mogen ons niet zien, hè?’

‘Nee, natuurlijk niet. We verstoppen ons in de bosjes. Kom op, Sas, we gaan stenen zoeken.’

Saskia rende naar binnen om een mandje voor de stenen en de sparappels te pakken.

Even later liep de tweeling over het bospaadje. Jeroen wist een plaatsje waar sparappels te vinden waren. Saskia herinnerde zich een plek waar mooie, ronde stenen lagen.

Weer thuis knipte Saskia stukken van het gekleurde papier en deed die om de fop-eieren. Jeroen lijmdde het papier vast.

‘Ze zijn net echt,’ zei Jeroen, terwijl hij tevreden naar het steeds voller wordende mandje fop-eieren keek.

Toen ze genoeg eieren hadden gemaakt, slopen ze met het mandje naar de tuin van Miensje en Liezeltje. De meisjes

waren bij de schuur aan het spelen.

Saskia en Jeroen zaten achter een struik verscholen.

‘We moeten wachten tot ze naar binnen gaan,’ fluisterde Jeroen tegen Saskia. ‘Kijk maar vast naar goede plekjes waar we onze eieren kunnen verstoppen.’

Gelukkig hoefden ze niet lang te wachten. Mevrouw Molles kwam naar buiten en riep: ‘Ik heb thee!’ Miensje en Liezeltje gingen met hun moeder mee naar binnen. Waarschijnlijk bleven ze wel een tijdje weg.

Zo snel als ze konden, slopen Saskia en Jeroen de tuin in. Ze legden achter bloemen en struiken hun fop-eieren neer en zorgden ervoor dat de paaseieren goed te zien waren.

Toen het mandje halfleeg was, zei Saskia: ‘Zo is het wel genoeg.’

Voor ze wegslopen pakte Jeroen nog gauw een groot, blauw ei en legde dat in het gras, niet ver van het raam waarachter meneer Molles vaak zat te werken.

Daarna gingen ze op hun hurken achter de heg zitten.

‘Nou kunnen we lachen,’ fluisterde Jeroen. Hij verkneukelde zich al bij voorbaat.

Opeens stootte Saskia hem aan. ‘Ssst, daar heb je ze.’

Miensje en Liezeltje liepen naar de schuur terug.

‘Ze zien niks,’ fluisterde Saskia teleurgesteld.

Als die twee nou maar niet in de schuur gaan spelen, dacht Jeroen.

‘Zag je dat?’ vroeg Saskia opgewonden. ‘Miensje traptte bijna op het rode ei!’

‘En nog ziet ze niks,’ bromde Jeroen kwaad. Ze zouden hun leuke fop-spel toch niet voor niets gedaan hebben?

Toen pakte Saskia Jeroen bij de arm. ‘Zie je Liezeltje kijken?’

En ja hoor, eindelijk had Liezeltje een ei gezien. Ze rende eropaf.

‘Een ei, een ei!’ riep ze. ‘Miensje, kom gauw kijken. De paashaas is geweest!’

Miensje kwam aangerend. ‘Ik zie er ook een. En daar, nog eentje. Er liggen er een heleboel!’ Hun stemmen schalden door de tuin.

Liezeltje raapte een rood paasei op en hield het met een verheugd gezicht omhoog. Dat het papier van boven niet zo mooi zat vastgelijmd, zag ze niet eens.

‘Hihihi,’ giechelde Jeroen. ‘Ze denkt dat het een echt ei is. Hihihi!’

Saskia proestte het uit. ‘Kijk nou...’

Miensje en Liezeltje bleven heen en weer rennen. ‘Een blauwe! Daar is er nog eentje!’

Jeroen lag helemaal dubbel.

‘Stil nou, joh,’ fluisterde Saskia. ‘Straks horen ze ons nog voor ze een fop-ei hebben opengemaakt.’

Gelukkig hoorden Miensje en Liezeltje de tweeling niet. Ze sprongen en dansten door de tuin. Pas toen ze dachten dat ze alle eieren hadden gevonden, begon Miensje een rood ei open te peuteren.

‘Ga je hem opeten?’ vroeg Liezeltje.

‘Alleen deze,’ antwoordde Miensje. ‘De rest bewaren we.’

Saskia en Jeroen stootten elkaar aan. Nu ging het gebeuren.

‘Wat zou erin zitten?’ hoorden ze Liezeltje vragen.

‘Ik hoop chocola.’

‘Misschien is het een suikereitje.’

‘Of een gevuld ei. Hij is zo zwaar!’

Voorzichtig scheurde Miensje het papier van het fop-ei en keek toen stomverbaasd.

‘Hè?’ zei ze.

Liezeltje boog zich naar voren. ‘Wat is dat nou?’

Miensje hield een gladde, witte steen in haar handen. Zo’n raar ei had ze nog nooit gezien.

‘Misschien is het van heel harde suiker,’ zei Liezeltje.

Miensje bekeek het ei nog eens goed en probeerde er toen een hapje van te nemen.

Kggg. Knars. Zo klonk het geluid van Miensjes tanden over het stenen ei. De tweeling kon het zelfs horen.

‘Blèh... bah!’ riep Miensje en ze spuugde een beetje schraapsel van het fop-ei op de grond.

Jeroen rolde tegen Saskia aan van het lachen. ‘Hihi, haha, Sas!’

‘Stil nou,’ siste Saskia. ‘Straks horen ze je nog.’

Maar Jeroen kwam bijna niet meer bij. Dat Miensje op de steen had gebeten om het ei te proeven, was meer dan hij had durven hopen.

— ‘Het is een steen!’ riep Miensje uit.

Liezeltje begon ook een ei open te peuteren. 'Misschien heeft de paashaas zich vergist.' Maar toen ze het mooie papiertje los had, riep ze teleurgesteld: 'Het is een sparappel! Hoe kan dat nou weer?'

'Ik begrijp er niets van,' zei Miensje. Ze pakte gauw een ander ei en trok met driftige gebaren ook daar het papier van af. 'Weer een steen!'

De zusjes scheurden het papier van alle eieren.

'Bah, weer een steen.'

'Hè, weer zo'n stomme sparappel.'

Teleurgesteld en boos lieten ze de stenen en de sparappels in het gras vallen. Liezeltje schopte ertegen. Toen holden ze allebei naar binnen.

Saskia lachte nu hardop. 'Goed gelukt, hè?' zei ze stralend.

Jeroen kon niet eens antwoord geven, zo hard lachte hij.

